

ה"ת 20829/07/20 - מדינת ישראל - ימ"ר לכיש נגד רויטל אברג'ל, דוד אברג'ל

בית משפט השלום באשקלון

ה"ת 20829-07-20 מדינת ישראל נ' שבתאי אברג'ל
ה"ת 20830-07-20 מדינת ישראל נ' אברג'ל

בפני	כבוד השופטת, סגנית הנשיא נועה חקלאי
מבקשת	מדינת ישראל - ימ"ר לכיש
נגד	
משיבים	רויטל אברג'ל דוד אברג'ל שניהם על ידי ב"כ עו"ד סהראי ועו"ד לזר

החלטה

האם במסגרת דיון בבקשה להארכת החזקה בתפוסים יכולה המבקשת להציג לעיונו של בית המשפט דוח חסוי ומסמכים מתיק החקירה מבלי להציגם למשיבים?

רקע

1. בפני בקשת המבקשת להורות על הארכת החזקה בתפוסים למשך 180 יום, זאת מכח סמכותי לפי סעיף 35 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש] תשכ"ט 1969 (להלן - פקודת סדר הדין הפלילי).

2. עניינם של המשיבים קשור בפרשייה רחבת היקף במסגרתה נחקרים חשדות בגין עבירות של הלבנת הון בהיקפים של מאות מליוני שקלים, עבירות של חברות בארגון פשיעה, עבירות על חוק המע"מ, פקודת מס הכנסה ועבירות של קשירת קשר, קבלת דבר במרמה, זיוף מסמכים ועוד.

ביום 13.1.20, עת הפכה החקירה גלויה, נעצרו המשיבים, כמו גם עשרות חשודים אחרים, ובהמשך שוחררו בתנאים. (מ"י 28494-01-20; 28565-01-20). במסגרת חקירת הפרשייה, בוצעו חיפושים בבית המשיבים ובמשרדיהם, ונתפס רכוש, לרבות חשבונות בנק וכלי רכב.

3. בדיונים קודמים שהתקיימו בנוגע לשאלת המשך החזקת המבקשת בתפוסים, במסגרת ה"ת 33556-01-20, הגיעו הצדדים להסכמות חלקיות בנוגע להחזרת חלק מהתפוסים לידי המשיבים והארכת החזקה של המבקשת

בחלק אחר של התפוסים.

ביום 13.2.20 ניתנה החלטה ביחס להמשך החזקה בתפוסים לגביהם לא הגיעו הצדדים להבנות. ביום 15.3.20 נדחה ערר שהגישו המשיבים על החלטה זו (ע"ח 20-03-20710).

4. חקירת הפרשייה טרם הסתיימה.

טרם הוגשו כתבי אישום נגד מי מהחשודים שנחקרו בפרשה.

5. ביום 9.7.20, בטרם חלפו ששת חודשי התפיסה הראשונים, הגישה המבקשת בקשה לבית המשפט להורות על המשך החזקה בתפוסים בהתאם לסעיף 35 לפקודת סדר הדין הפלילי. במועד זה ניתנה החלטה על הארכת החזקה בתפוסים עד להחלטה סופית בבקשה.

לאחר שהצדדים הודיעו כי לא הגיעו ביניהם להבנות, נקבע דיון במעמד הצדדים.

6. בפתח הדיון שהתקיים במעמד הצדדים ביום 6.8.20 ביקשה המבקשת להעביר לעיונו של בית המשפט דוח סודי, אך ב"כ המשיבים התנגד לכך שיוגשו מסמכים לעיון בית המשפט מבלי שמסמכים אלו יועמדו אף לעיונו. לדבריו, עסקינן בפגיעה בזכות יסוד של המשיבים לקיום הליך משפטי הוגן, ובזכות יסוד ניתן לפגוע רק על פי הסמכה מפורשת בחוק. לטענתו אין הוראת חוק המאפשרת במסגרת דיון בנוגע להחזרת תפוסים להגיש מסמכים חסויים לעיון בית המשפט.

7. הדיון נדחה על מנת לאפשר לצדדים להשלים טיעוניהם בכתב ביחס לטענה זו ולהציג פסיקה מתאימה.

טיעוני הצדדים

8. המבקשת טענה כי לא ניתן לחשוף בשלב זה את המסמכים בפני המשיבים בשל החשש לשיבוש החקירה. לדבריה ניתן להגיש המסמכים לעיון בית המשפט בלבד, כפי שמתבצע הדבר בדיון בהליכי מעצר. עוד טענה כי בשלב זה לא עומדת למשיבים זכות עיון בחומר חקירה מכח סעיף 74 (א)(1) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב 1982 (להלן - החסד"פ) שכן טרם הוגש כתב אישום. המבקשת הפנתה לאסופת פסיקה התומכת בטיעוניה.

9. ב"כ המשיבים טען מנגד, כי הצגת מסמך חסוי לבית המשפט פוגעת בזכות יסוד של המשיבים להליך הוגן, ולפיכך מנוגדת לחוק יסוד כבוד האדם וחירותו. לדבריו פגיעה בזכות יסוד אפשרית רק בהתאם להוראות סעיף 8 לחוק יסוד כבוד האדם וחירותו, קרי על פי חוק או מכח הסמכה מפורשת בחוק.

ב"כ המשיבים הפנה לכך שבחוק סדר הדין הפלילי, סמכויות אכיפה מעצרים, תשנ"ו 1996, (להלן - "חוק המעצרים") נקבע במפורש בסעיף 15(ג) כי החומר עליו מתבססת הבקשה יועמד לעיון בית המשפט בלבד.

ב"כ המשיבים אף הפנה לחוקים נוספים אשר הסמיכו במפורש הגשת מסמכים לעיון בית המשפט בלבד (סעיף 19 לפקודת בתי הסוהר [נוסח חדש] תשל"ב 1971, סעיף 17 לחוק שחרור על תנאי ממאסר תשס"א 2001, סעיף, 68(ג1) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב] תשמ"ד 1984).

לדבריו, משאין קביעה מפורשת בפקודת סדר הדין הפלילי המתירה הגשת מסמכים לעיון בית המשפט בלבד, הרי שלא ניתן לעשות כן, וכל מסמך שמבקשת היחידה החוקרת להציג לבית המשפט, עליה להציג גם לעיונו.

ב"כ המשיבים לא חלק על כך שבשלב זה לא עומדת למשיבים זכות לעיין בחומר החקירה, מכח סעיף 74 לחסד"פ, ואף ציין כי גם כשתקום זכות העיון לאחר הגשת כתב אישום, ממילא לא ניתן יהיה לעיין בדוחות חסויים. ב"כ המשיבים הדגיש כי בקשתו אינה לעיין בחומר החקירה מכח סעיף 74 לחסד"פ, אלא בקשתו הינה לקיים הליך משפטי הוגן, ובכלל זה להציג לעיונו כל מסמך אשר מוצג לבית המשפט.

10. ב"כ המשיבים הפנה להבדל בין בקשה להחזרת תפוסים בתוך שישה חודשים מיום התפיסה, לבין בקשה להארכת תפוסים בחלוף ששת החודשים. בעוד שתפיסה למשך שישה חודשים הינה בסמכות שוטר אף מבלי להידרש להחלטה שיפוטית, הרי שהארכת תפיסה לאחר חלוף שישה חודשים, כפופה להחלטה שיפוטית ולפיכך החלטה שכזו צריכה להינתן לאחר דיון, שבמסגרתו יש ליתן למשיבים זכות מהותית להליך הוגן.

11. ב"כ המשיבים התייחס לפסיקה אליה הפנתה המבקשת. לדבריו, באותם הדיונים לא נטענה הטענה בדבר פגיעה בזכות חוקתית ועל כן בית המשפט לא נדרש להכריע בסוגיה זו. ב"כ המשיבים הפנה לפסיקה מטעמו.

דין והכרעה

12. סוגיית תפיסת החפצים מוסדרת בפרק הרביעי, סעיפים 32-42 בפקודת סדר הדין הפלילי.

13. הוראות פקודת סדר הדין הפלילי המתירות תפיסת חפצים נועדו לשרת שלוש תכליות עיקריות שונות: תפיסה למטרת מניעה עתידית של ביצוע עבירות; תפיסה למטרת חילוט; ותפיסה לצורך הצגת החפץ כראיה בבית המשפט [ראו בש"פ 342/06 חברת לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל (12.3.2006)].

14. ככלל, תפיסת החפצים מתבצעת במקרים רבים בשלב מקדמי ביותר של ההליך הפלילי, בשלב שבו טרם גובשה מלוא התשתית הראייתית.

המשטרה רשאית לשמור את התפוסים עד אשר יוגשו לבית המשפט, ואם לא הוגש כתב אישום תוך שישה חודשים ממועד התפיסה, עליה להחזיר התפוסים לאדם ממנו נתפסו או לפנות לבית המשפט בבקשה להאריך החזקה בתפוסים.

עם התקדמות ההליך הפלילי עשויה להשתנות נקודת האיזון בין מידת הפגיעה בבעל התפוסים, לבין התכליות המצדיקות המשך החזקה בתפוסים. על כן, הורה המחוקק כי בחלוף שישה חודשים מהתפיסה, וככל שמבוקש להמשיך ולהחזיק בתפוסים, הצידוק להמשך התפיסה יבחן על ידי בית המשפט.

15. פקודת סדר הדין הפלילי שותקת באשר לסדרי הדין על פיה יתנהלו ההליכים המוסדרים בפקודה, זאת להבדיל, למשל, מחוק המעצרים אשר כולל בתוכו הוראות מפורשות בנוגע לסדרי הדין, (כדוגמת סעיף 15 (ג) המסדיר את סוגיית הגשת מסמכים חסויים לעיון בית המשפט).

16. משלא נקבעו בחיקוק ספציפי סדרי דין, הרי שסעיף 2 לחסד"פ קובע כי יחולו סדר הדין שנקבעו בחסד"פ. סעיף 3 לחסד"פ קובע כי:

"בכל עניין של סדר הדין שאין עליו הוראה בחיקוק, ינהג בית המשפט בדרך הנראית לו טובה ביותר לעשיית צדק."

ראו גם סעיף 17 לחוק הפרשנות תשמ"א 1981 המסמיך לקבוע סדרי דיונים ככל שאלה לא נקבעו בחיקוק.

17. צודק ב"כ המשיבים כי זכותם של המשיבים להליך הוגן היא חלק מכבוד האדם שלהם, מזכותם לחירות אישית, מזכות הקניין שלהם, זכויות יסוד המעוגנות בחוק יסוד כבוד האדם וחירותו (להלן - חוק היסוד).

18. סעיף 8 לחוק היסוד קובע:

"אין פוגעים בזכויות שלפי חוק-יסוד זה אלא בחוק ההולם את ערכיה של מדינת ישראל, שנועד לתכלית ראויה, ובמידה שאינה עולה על הנדרש, או לפי חוק כאמור מכוח הסמכה מפורשת בו.

19. חוק היסוד נכנס לתוקף בשנת 1992 והוא מאוחר לפקודת סדר הדין הפלילי, ולפיכך בהתאם להוראת סעיף 10 לחוק היסוד, אין בו כדי לפגוע בתוקפה של פקודת סדר הדין הפלילי.

עם זאת, השימוש בסמכויות המוקנות בפקודת סדר הדין הפלילי, צריך להעשות לאורו וברוחו של חוק היסוד.

פסקת ההגבלה שנקבעה בסעיף 8 לחוק היסוד, משמשת אבן בוחן לא רק לבחינת חקיקה מאוחרת לחוק היסוד, אלא היא גם מנחה ומדריכה כמעין "מטריה נורמטיבית" הפורסת כנפיה על כל דבר חקיקה ומספקת משקלות לאיזון בין ערכים בבדיקת סבירותן של פעולות השלטון כולן. (ראו עמנואל גרוס, הזכויות הדיוניות של החשוד או הנאשם על פי חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, **מחקרי משפט** יג', תשנ"ו 1996 עמ' 182-155, בעמ' 178).

20. יש לזכור כי מטרת החוק הפלילי, ובכלל זה גם פקודת סדר הדין הפלילי, היא להבטיח תנאים בסיסיים לקיום חברתי.

כדי שניתן יהיה להבטיח תנאים בסיסיים לקיום חברתי, ובפרט כדי לספק הגנה על זכויות יסוד (על כבוד האדם, על בטחונו, שלמות גופו, על זכות הקניין, על הזכות לפרטיות), יש לאפשר למשטרה לבצע את עבודתה: לפעול למניעת עבירות, לגילויין, לתפיסת עבריינים ולהעמדתם לדין, פעולות שמחובתה לבצע מכח סעיף 3 לפקודת המשטרה [נוסח חדש] תשל"א 1971.

21. זכויות היסוד בכלל וזכויותיהם של חשודים בהליך פלילי בפרט, הן **זכויות יחסיות**, אשר גבולותיהן מעוצבים על בסיס איזון בין ערכים מתנגשים וזכויות מנוגדות.

22. במקרה דנן זכותם של המשיבים להליך הוגן - ומכח האמור זכותם להיחשף לכל חומרי החקירה שמוצגים לבית המשפט בשלב זה של הדיון, מתנגשת עם תכליות החקירה, עם יכולתה של המשטרה לבצע את התפקידים המוטלים עליה על מנת להגן על זכויות יסוד של הציבור הרחב.

23. בית המשפט העליון בשורה של החלטות, כבר יצק תוכן לסדרי הדין על פיהם יש לנהוג בהליכים המתנהלים על פי פקודת סדר הדין הפלילי, תוך איזון בין הערכים המתנגשים והזכויות המנוגדות.

כך למשל בבש"פ 5820/16 **לורי שם טוב נ' מדינת ישראל** (25.8.16) קבע בית המשפט כי "באפשרות בית המשפט לעיין בהחלטות קודמות שניתנו על ידו בעניין הטיפול בחפצים שנתפסו".

כך למשל, נקבע בבש"פ 8151/18 **מדינת ישראל נ' ברק אברמוב** (13.1.19), נקבע כי דיון בנוגע לתפיסת חפצים לאחר שכבר נתפסו, כשאין חשש לסיכול התפיסה או שיבוש חקירה, צריך להתקיים במעמד שני הצדדים.

כך למשל בבש"פ 4705/20 **פלונת נ' מדינת ישראל** (8.7.20) הבהיר בית המשפט העליון כי אין לאדם אשר הוצא נגדו צו חיפוש או צו חדירה למחשב, זכות השגה על עצם מתן הצווים בטרם ביצועם.

24. לא זו אף זו, בית המשפט העליון אף התייחס לאפשרות להגיש לעיון בית המשפט מסמכים חסויים במהלך דיון בהחזרת תפוסים. ראו דברי כב' הש' פוגלמן בבש"פ 6772/19 **מורחן ואח' נ' מדינת ישראל** (28.10.19):

"עיקר השגותיהם של המבקשים על ההחלטות הקודמות נוגעות לכך שהם לא נחשפו לתוכנו של הדו"ח הסודי שהוצג לבית משפט השלום, **יש להבהיר כי הדו"ח הסודי, כפי שצוין בהחלטת בית משפט השלום, עסק בפעולות החקירה המתוכננות בפרשה - אשר מטבע הדברים לא ניתן לגלותן למבקשים בשלב הדיוני הנוכחי** (ראו והשוו הוראות סעיף 15(ג) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996). (ההדגשות לא במקור - נ.ח.)

(כפי שטען ב"כ המשיבים בפני, החלטה זו ניתנה מבלי שמורחן והאחרים היו מיוצגים, לא בבית המשפט העליון ולא בערכאות הנמוכות, ומבלי שנטענה ונדונה שאלת הפגיעה בזכות יסוד).

25. ככלל, בית המשפט העליון קבע כי "**קו פרשת המים**" ביחס למשקל שיש ליתן לאינטרסים המנוגדים בכל הנוגע לחשיפת מידע וראיות מתיק החקירה הוא מועד הגשת כתב אישום.

כך קבע כב' השופט עמית בבש"פ 296/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (15.3.18):

"קו פרשת המים לעניין גילוי ראיות בהליך הפלילי הוא הגשת כתב אישום. החל מרגע זה, הנאשם זכאי להיחשף לחומר החקירה וההליך המשפטי העיקרי מתנהל "בקלפים פתוחים" מצד התביעה. **עד הגשת כתב האישום, הרשות החוקרת איננה חייבת לחשוף את החומרים והראיות שהולכים ומצטברים. הטעמים לכך ברורים: יעילות מערכתית וחשש מפני שיבוש החקירה**... לעומת זאת, החל מהגשת כתב האישום, זכותו של הנאשם להגן על עצמו תופסת את מרכז הבמה, ובתוך כך נודעת חשיבות רבה לגילוי חומרי החקירה." (ההדגשות לא במקור - נ.ח.).

חשיבות ההגנה על תכליות החקירה, בשלב שלפני הגשת האישום, גוברת על החשיבות של הגנה על זכויותיהם של המשיבים להליך הוגן, גם אם הדבר עלול להביא לפגיעה מסויימת בחירותם או בקניינם או בזכותם להליך הוגן. ראו בעניין זה את דבריו של כב' השופט הנדל בבש"פ 1194/17 **מדינת ישראל נ' אורן מלאכי** (21.2.17):

"ניתן להקשות על עמדתי זו, ולשאול האם אין זה ראוי לאפשר לחשוד לעיין בחומר בהליך **שעלול לפגוע בחירותו? לכך אשיב כי הדבר נכון מנקודת מבטו של החשוד, אך זוהי רק חלק מהתמונה**. ישנו אינטרס ציבורי ראשון במעלה כי עבירות פליליות - כמובן לרבות גרימת מוות ברשלנות בתאונה קטלנית - תחקרנה ביסודיות. **חשיפת החומר לחשוד עלולה, גם אם לא בכוונה, לפגוע בכלל של טובת החקירה, ואף מעבר לכך - בטוהר החקירה, בדמות זיהום או שיבוש**. ... הניסיון גם מלמד שלא תמיד ברור בשלב החקירה איזה חומר ניתן לחשוף ואיזה לא. הרי זה דבר שניתן לדעת רק בסיום החקירה, עם הגשת כתב האישום. כך באשר החוקר עוסק במלאכה מתפתחת, ומטבעה של עבודת החקירה, לא ברור מה יוליד מחר. אילוץ התביעה לגבש עמדה בטרם סיום עלול לגרום לנזק בלתי-הפיך לחקירה, תוך פגיעה באינטרס הציבורי האמור ואולי אף באינטרס הנחקר עצמו. **תכליות החקירה האמורות גוברות בשלב שטרם הגשת כתב האישום. כשם שהאיזון אחרי הגשת כתב האישום מחייב חשיפת כל החומר, כך טרם הגשתו אין לאפשר עיון בחומר**... יודגש כי שאיפה לקבוע איזון באופן אחר עשויה להחטיא את המטרה - או ליתר דיוק לפגוע בחקירה." (ההדגשות לא במקור - נ.ח.).

בעניין מלאכי שלעיל נדונה השאלה אם יש לאפשר למשיב לעיין בחומר החקירה כדי שיוכל להערך לדין בבקשה שהגיש לביטול פסילה מנהלית לפי סעיף 48 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א 1961, דיון שהתקיים בטרם הוגש כתב אישום.

26. אין מחלוקת כי על מנת שבית המשפט יוכל לבחון באופן ביקורתי את הצורך בהמשך החזקה בתפוסים, את היקף החשדות, את התקדמות החקירה, את פעולות החקירה שעוד נותרו לבצע, את משך הזמן אשר מוצדק להמשיך ולהחזיק בתפוסים, ככל שמוצדק, על בית המשפט להיחשף לחומר החקירה, כמו גם לדוחות חסויים המלמדים על פעולות החקירה המתוכננות.

27. לא ניתן להשלים עם התוצאה אליה חותר ב"כ המשיבים, לפיה יש להציג בפני המשיבים כל מסמך אשר מוצג לבית המשפט במעמד הדיון, שכן "חשיפת החומר לחשוד עלולה, גם אם לא בכוונה, לפגוע בכלל של טובת החקירה, ואף מעבר לכך - בטוהר החקירה, בדמות זיהום או שיבוש" [בש"פ 1194/17 מדינת ישראל נ' אורן מלאכי (21.2.17)].

אילו היתה מתקבלת עמדת ב"כ המשיבים, הרי שמיד עם פתיחת כל חקירה מכל סוג, נחקרים היו יכולים לפנות לבית משפט בבקשות להחזרת תפוסים, ולקבל לעיונם את חומר החקירה שנאסף בעניינם, חומר שיש להציג בפני בית משפט על מנת שבית המשפט יוכל לבחון אם קיים חשד סביר ואם קיימת הצדקה להחזקה בתפוסים.

התנהלות שכזו עלולה להוביל לסיכול כמעט מוחלט של יכולת המשטרה לנהל חקירות ולהגיע לחקר האמת.

התנהלות שכזו עלולה להוביל בפועל, לכך שאת המסמכים שביקש המחוקק במפורש להציג לעיון בית המשפט בלבד במסגרת סעיף 15(ג) לחוק המעצרים, יהיה החשוד זכאי לקבל לעיונו בחסות דיון בסוגיית החזרת תפוס.

בוודאי שלא לכך התכוון המחוקק.

תוצאה שכזו אינה הגיונית ואינה מתיישבת עם תכליות החוק.

סדר דין שכזה, אינו מתיישב עם ההוראה הקבועה בסעיף 3 לחסד"פ לפיה כאמור על בית המשפט לנ ג דרך הנראית לו טובה ביותר לעשיית צדק.

28. ערה אני לכך שקיימים חוקים בהם נקבעו הוראות חוק מפורשות הקובעות את הזכות להגיש מסמכים לעיון בית המשפט בלבד (סעיף 19ח לפקודת בתי הסוהר [נוסח חדש] תשל"ב 1971, סעיף 17 לחוק שחרור על תנאי ממאסר תשס"א 2001, סעיף 68(ג) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב] תשמ"ד 1984).

(ראו גם סעיף 74(ד) לחסד"פ -"בעת הדיון בבקשה יעמיד התובע את החומר שבמחלוקת לעיונו של בית המשפט בלבד").

כל החיקוקים הללו מסדירים את האפשרות להגיש חומר לעיון בית המשפט בלבד, בשלבי דיון שלאחר הגשת כתב אישום, קרי דיונים שמתקיימים לאחר "קו פרשת המים", שאז כאמור "זכותו של הנאשם להגן על עצמו תופסת את מרכז הבמה" [בש"פ 296/18 פלוני נ' מדינת ישראל (15.3.18)], ולכן פגיעה בזכות זו, בשלב שלאחר הגשת כתב האישום חייבת להיעשות בחקיקה מפורשת, בהתאם לפסקת ההגבלה שבחוק היסוד.

כל הוראות החוק הללו, חוקקו לאחר כניסתו לתוקף של חוק היסוד.

29. אין בידי לקבל את טענת ב"כ המשיבים כי עצם העובדה שבחוקים מסויימים נקבעה הוראה מפורשת לפיה ניתן להגיש מסמכים לעיון בית המשפט בלבד, כדי ללמד על "הסדר שלילי" ביחס לכל אותם החוקים בהם לא נקבעה במפורש הוראה שכזו.

30. בוודאי לא ניתן ללמוד על "הסדר שלילי" בפקודת סדר הדין הפלילי אשר חוקקה כאמור שנים רבות לפני כניסתו לתוקף של חוק היסוד.

31. העובדה שבחוק המעצרים נקבעה הוראה מפורשת בסעיף 15(ג) המתירה עיון במסמכים לבית המשפט בלבד, אין בה כדי ללמד על "הסדר שלילי" בעת קיום של דיונים בשלב שלפני הגשת כתב אישום על פי חוקים אחרים, שחוקקו לפני כניסתו לתוקף של חוק היסוד.

עיון בדברי ההסבר להצעת חוק המעצרים (הצעת חוק 2366, ח' אדר א', התשנ"ה, 8.2.95) מלמד כי סעיף 15(ג) מנציח פרקטיקה שהיתה נהוגה לפני חקיקתו, ולא מייצר פרקטיקה חדשה בנוגע להצגת מסמכים לעיון בית המשפט.

כאמור, חוק המעצרים חוקק לאחר כניסתו לתוקף של חוק היסוד.

32. זאת ועוד, הגם שהמחוקק הסדיר במפורש את האפשרות להגיש חומר חסוי לעיון בית המשפט בסעיף 15(ג) לחוק המעצרים בעת דיון בבקשת מעצר לצרכי חקירה, ועל אף שאין הוראה שמאפשרת לעשות כן בעת דיון בבקשת מעצר עד לתום ההליכים (דיון שמתנהל כאמור לאחר הגשת כתב אישום) בית המשפט העליון הכיר בנסיבות מיוחדות וחריגות אפשרות להגיש מסמכים חסויים לעיון בית המשפט בלבד, גם בשלב הדיון בבקשה למעצר עד לתום ההליכים. [ראו למשל בש"פ 2845/05 **מדינת ישראל נ' עודד גולן** (23.3.2005); בש"פ 6184/10 **מדינת ישראל נ' דוד אברהם** (31.8.10); בש"פ 5561/12 **מדינת ישראל נ' אריה שירזי** (31.7.12), בש"פ 1787/19 **נעמאן אבו זניד נ' מדינת ישראל** (28.3.19)].

סיכום של דבר:

33. פקודת סדר הדין הפלילי חוקקה לפני כניסתו לתוקף של חוק יסוד כבוד האדם וחירותו. הפקודה אינה קובעת סדרי דין ועל כן על בית המשפט לפעול בדרך הנראית לו הטובה ביותר לעשיית צדק.

34. בשלב זה של הדיון, בטרם הוגש כתב אישום, אל מול זכותם של המשיבים להליך הוגן, ובכלל זה הזכות להיחשף לחומר החקירה שמוגש, ניצב הצורך להגן על תכליות החקירה ובכלל זה, מניעת שיבוש החקירה ושמירה על טוהר החקירה.

בשלב זה, באיזון בין האינטרסים המנוגדים, גוברת טובת החקירה על פני זכותם של המשיבים לעיין במסמכים.

35. לפיכך, במהלך הדיון שקבוע ביום 6.9.20, אאפשר ליחידה החוקרת להציג לעיוני מסמכים חסויים מתיק החקירה מבלי שאלו יוצגו בפני המשיבים.

36. המזכירות תודיע לצדדים.

ניתנה היום, ו' אלול תש"פ, 26 אוגוסט 2020, בהעדר הצדדים.